ततो भद्राब्रवीच्छीघ्रं प्रकृतस्नानमण्डनं ।
इहानयत गत्वा तं स हि भर्ता ममागतः ॥ २९८ ॥
इत्युक्ते भद्रया गत्वा यथावस्तु निवेद्य च ।
स्नातश्च तद्वयस्याभिस्तत्रानिन्ये विदूषकः ॥ २९९ ॥
प्राप्तश्च स ददर्शात्र भद्रां मार्गोदमुखीं चिरात् ।
निजमत्कारोः साक्षात्पक्वामिव फलश्रियं ॥ ३०० ॥
सापि दृष्ट्वा तमुत्थाय हर्षबाष्पाम्बुशीकरैः ।
दत्तार्घेव बबन्धास्य कण्ठे भुजलताद्वयं ॥ ३०१ ॥
परस्परालिङ्गितयोस्तयोः स्वेहच्छलादिव ।
अतिपीडनतः स्नेहः सस्यन्दे चिरसंभृतः ॥ ३०२ ॥
अथोपविष्टावन्योऽन्यमवितृप्तौ विलोकने ।
उभौ शतगुणीभूतामिवोत्कण्ठामुदूहतुः ॥ ३०३ ॥
आगतोऽसि कथं भूमिमिमामिति च भद्रया ।
परिपृष्टः स तत्कालमुवाचेदं विदूषकः ॥ ३०४ ॥
समालम्ब्य भवत्स्नेहमारुह्य प्राणसंशयान् ।
सुखेनागतोऽस्मीह किमन्यद्वच्मि सुन्दरि ॥ ३०५ ॥
तच्छ्रुत्वा तस्य दृष्ट्वा तामनपेक्षितजीवितां ।
प्रीतिं कष्टागतं स्नेहात्सा भद्रा तमभाषत ॥ ३०६ ॥
आर्यपुत्र न मे कार्यं साखीभिर्न च सिद्धिभिः ।
त्वं मे प्राणो गुणैः क्रीता दासी चाहं तव प्रभो ॥ ३०७ ॥
विदूषकस्ततोऽवादीत्तर्ह्यागच्छ मया सह ।
मुक्त्वा दिव्यमिमं भोगं वस्तुमुज्जयिनीं प्रिये ॥ ३०८ ॥
तथेति प्रतिपेदे सा भद्रा सपदि तद्वचः ।
तत्संकल्पपरिभ्रष्टा विद्याश्च तृणवज्जहौ ॥ ३०९ ॥